

for, at de nu udnævnes af Ministeriet eller faae Tilladelse af Ministeriet, skulde kunne faae en saadan Tilladelse af den Dyrlege, som bor paa Egnen, altsaa saaledes at Mændene vilde være de samme, men kun at Ansøret faldt paa Dyrlegen.

Veth: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længe. Jeg vil kun begynde med at sige, at jeg ogsaa med særdeles Interesse hørte det Foredrag af det ærede Medlem for Særljøbing, hvormed han begyndte sine Udtalelser her i Salen idag. Jeg har dog et lille Mellemværende med det ærede Medlem paa dette Omraade, idet han bebrejdede mig en Unøjagtighed i Henseende til, hvad jeg havde sagt om Anilin, og hævdede, at dette Stof er særdeles giftigt. Jeg vil sige det ærede Medlem, at jeg fremsøger aldrig saadanne Ting her i Thinget, undtagen jeg har fuldstændig overbevist mig om, at mine Udtalelser ville blive rigtige. I „Naturkræfterne i Menneskets Tjeneste“, udgivet af Aug. Thomsen, som bekendt Docent her ved Universitetet, en Mand, hvis Berømmelse strækker sig langt ud over Danmark, findes anført i 2den Udgave, Side 661, efter at det først er sagt, at man af Stenfulstjære ad forskellige Veie, som ikke interessere her, fremstiller to flydende Kulbrintearter, Benzol og Toluol, at Anilindrødt, som er et Salt, Rosa-Anilin, vindes ved en Utning af de omtalte Kulbrintearter med Arsenikfyre, hvorefter denne reduceres til en lavere Syre, Arseniksyrling, og denne Rosaanilin er kun giftig, forsaavidt endel af Arsenikforbindelsen bliver ved Farven. Altsaa, ifølge denne Udtalelse er Anilinfarve kun giftig, forsaavidt endel af de Arsenikforbindelser, der benyttes til at fremstille den, bliver ved Farven, altsaa naar den ikke bliver renset tilstrækkelig. Det gif den hvidere Jusfittsminister, saaledes som det gaar de fleste af os Andre, at vi ikke ere sagtyndige og altsaa i Mængt og Meget maa stole paa de Sagtyndiges Meddelelser; men en Kritik af disse er dog tilladt, og jeg tror at kunne sountenere, hvad jeg allerede i mit første Foredrag yttrede, at ikke et eneste af de Ulykkestilfælde, som ere nævnte af Kommissionen, og som have givet Anledning til, at hele denne Sag er bleven sat i Bevægelse, hidrører fra Misligheder, som kunne hensees til Handelsomsætningen. Desfor dette er rigtig, og det tror jeg, saa savner Lovforslagets Bestemmelser, forsaavidt de angaa Handelen, jo egentlig den Basis, hvorpaa de burde hvile. Thi det forekommer mig dog klart, at naar Handelen er saaledes ordnet og har ordnet sig selv saaledes med disse Stoffer, at der ikke lader sig paavise en eneste Ulempe eller et eneste Ulykkestilfælde, som hidrører fra denne Kilde, saa maatte man være meget glad derved, og saa maa man jo være særdeles angstelig for ikke netop at lade det Bestaaende blive som Saadant, idet man

maatte frygte for, at man, dersom man roffede derved, meget let kunde komme til Ulemper, som man nu ikke kender, og som nu ikke finde Sted. Det er det, som ogsaa stærkt er gjort gjældende af de Handlende, som have indgivet de Andragender, der ere indkomne her til Thinget. De Handlende paastaa med Styrke, at ikke et eneste Ulykkestilfælde lader sig paavise som Følge af den Maade, hvorpaa de handle med disse Ting. Ulykkestilfældene have en anden Grund. Jeg nævnte før Forsømmelighed og Skjodesløshed fra deres Side, som skulle bruge disse Stoffer, ligegyldig, hvor de have kjøbt dem, paa Apotheket eller hos Materialisten. Der gjøres fremdeles gjældende, og det ærede Medlem for Særljøbing som ind derpaa, at man løb en ikke ringe Fare ved nu at tage Handelen med disse Ting bort fra dem, som kende dem, som ere vant til at omgaa dem, og som have fornødent Kjenndskab til dem, hvad enten disse Folk have taget Examen eller ikke, og lægge den hen til en gros Handlernes. Ingen kan bestaa som en gros Handlende med Gift alene her i Byen, altsaa som Gistgrosserer, om jeg maa bruge et saadant Udtryk, efter hvad der ansøres i disse Andragender. Det bliver altsaa nødvendigt, at saadanne Grosserere, som handle med Gifter, tillige maa handle med andre Ting, og saa komme Arsenit og andre saadanne Ting til at staa paa Rathuset ved Siden af Sulfur og Sirup. Man er ikke vant til at omgaa dem, og Faren turde saa blive saa meget større. Jeg ser nu nok, at der i Lovforslaget staar, at de Handlende skulle forhandle Giftene i original Emballage, men de have jo Tilladelse til at sælge for mindst 40 Kr., og det er dog paa ingen Maade sagt, at de originale Emballager af saadanne Ting netop indeholde for 40 Kr. eller Lignende; man bliver da nødt til at tage Hul paa de originale Emballager, naar man skal sælge; det kan ikke være anderledes. Jeg vil altsaa sige, naar man har en Ting ordnet paa en saadan Maade, at der ikke viser sig en paavisselig er nogensomhelst Mislighed forbunden dermed, maa man sijnne paa, at man har en god Ordning der og være angstelig for at forstyrre den. Med Hensyn til den Pligt, der for Fremtiden vil paahvile Fabrikanten, Haandværkere og Andre, som bruge Gifter i deres Næringsveie, til at kjøbe disse paa Apotheket, og at de der ville komme til at betale noget Mere for dem, yttrede den hvidere Jusfittsminister, at, naar de kun brugte Lidt, kunde dette dog vistnok ikke spille nogen stor Rolle for dem. Det kan være, men man maa erindre, at ifølge Lovforslaget er det ikke alene det, at de skulle kjøbe disse Sager paa Apotheket, men for at faae Lov til at kjøbe dem paa Apotheket, skulle de hver Gang indgive en skriftlig Rekvizition og have Politimesterens Attest derpaa. Lad mig f. Ex. nævne en Guldsmed. Jeg tror ikke at feile i, at til den Forgyltning og Forsølning,